

НАШИЯТЪ КИКЛИКЪ

По Коледа ходихме съ моето момче на село. Тамъ наши роднини ни подариха единъ живъ кикликъ, който тѣ уловили въ снѣга между каменацитъ.

Киклицитѣ живѣятъ въ скалитѣ и затова ги наричатъ още скални яребици.

Тѣ сж много красиви птици. Пъстри по корема, съ шарена забрадка по шията и дебела черна вежда надъ човката. Много сж кротки, мили и постоянно си гугукатъ.

Донесохме нашия кикликъ въ София.

Затворихме го въ единъ голѣмъ кафезъ, но той не можа да привикне въ него. Все искаше да изхвъркне, скачаше, удряше се силно въ мрежата, разкървави си човката. Разкървави си и крачетата.

Тогава ние го пуснахме на свобода въ стаята. Той си избра едно мѣсто на мраморната плоча, на омивалника, и не мърдаше оттамъ. Тамъ му сипвахме зърна и му наливахме вода въ една паничка и той свободно кълвѣше и пиеше.

Отначало мислѣхме, че кикликътъ се храни само съ пшенични зърна, но после му давахме счукана царевица, трохички хлѣбъ и той отъ нищо не се отказваше. Почна да взема отъ ржка каквото му подадемъ. Следъ десетина-петнадесетъ дена нашиятъ кикликъ така се опитоми, че почна да слиза отъ своето мѣсто и да се разхожда изъ стайтъ, да кълве каквото намѣри. А следъ единъ месецъ, той вече привикна къмъ насъ толкозъ, че щомъ почнѣхме да обѣдваме слизаше отъ своята скала и идваше около трапезата да кълве трохичкитѣ, които му подхвърляхме. А после взе да се качва на масата и да кълве спокойно отъ нашитѣ чинии. Ядѣше всичко каквото ние ядемъ: кисело зеле, оризъ, масло, сирене, дори месо. Най-много се радваше на макаронитѣ. Тѣхъ гълташе много лакомо. На втория и особено на третия месецъ нашиятъ кикликъ забрави полето и скалитѣ и му се струваше, че се е родилъ въ нашата кѣща. Той се разхождаше навсѣкжде и не бѣгаше дори когато го пждимъ. Щомъ виждаше, че сѣдаме на трапезата за обѣдъ или вечеря, той бързаше да ни изпревари. Не можехме да го изгонимъ отъ трапезата. Речемъ да го отстранимъ съ ржка, той подхвъркне съ гугукане и се качи на ржката, която го пжди, а оттамъ на рамото, на главата. Галѣше се и ние го галѣхме. Хемъ пѣе, хемъ пакъ подхвъркне на масата между чиниитѣ, и яде заедно съ насъ.

Тѣй продължи третиятъ и четвърти месецъ. На петия месецъ подрѣзанитѣ му крила порастнаха. Вече можеше да хвърчи. Изнасяхме го на балкона, но той не искаше да хвърчи, а бързаше да се прибере въ кѣщи, гдето знаеше че всички го обичатъ. Не